

ת"פ 22372/08/20 - רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נגד נתן לסרי

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 22372-08-20 רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נ' לסרי
תיק חיצוני:

בפני
מאשימה
נגד
נאשמים
החלטה
כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא
רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע
נתן לסרי

רקע:

1. בפניי בקשת המבקש לביטול פסק דין שניתן בעניינו, בהיעדרו, לאחר שלא התייצב לדיון אליו זומן.
2. בעניינו של המבקש הוגש ביום 11.8.20 כתב אישום, בעקבות בקשתו להישפט.
כתב האישום מייחס למבקש עבירה של **איסור נהיגה בחוף הים** לפי סעיפים 2 ו-7 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, תשנ"ז-1997.
- על פי כתב האישום, ביום 5.7.19 בסמוך לשעה 15:20, נכנס הנאשם ברכבו לחוף הים בתוך שמורת הטבע חולות ניצנים, וחנה את רכבו במרחק של פחות מ-1000 מטרים מקו המים, וזאת מבלי שהיה לו היתר למעשיו.
3. המבקש זומן לדיון שנקבע לתאריך 8.11.20. המבקש אינו חולק על זימונו לדיון כדין ועל כך שידע עליו.
4. ביום 8.11.20, משלא התייצב המבקש לדיון שנקבע לבקשתו, עתרה המאשימה לשפוט את המבקש בהיעדרו, בהתאם להוראות הדין. התשתית הראייתית שבבסיס כתב האישום הוצגה לבית המשפט, להנחת דעתו והמאשימה עתרה, כמקובל, להטיל על המבקש כפל הקנס (2,000 ₪ בסך הכל). כן עתרה המאשימה להטלת התחייבות.
5. לאחר עיון בדו"ח הפקח ובתמונות שצילם המבקש הורשע במיוחס לו בכתב האישום. כן הוטל כפל הקנס בסך 2,000 ₪ לתשלום בתוך 90 יום וחתימה על התחייבות בסך 2,000 ₪ למשך שנתיים, להימנע מביצוע עבירה דומה. הותר למבקש, לאור כתובת מגוריו, לחתום על ההתחייבות בבית המשפט בבאר שבע.
6. ביום 10.11.20 הוגשה בקשה לביטול פסק הדין ולקיום "דיון חוזר". נטען בבקשה, כי נמנע מהמבקש להגיע לדיון בשל היותו בבידוד. נטען, כי חלה כבר "ביום רביעי" (ניתן להניח כי הכוונה היא לתאריך 4.11.20) אך נכנס לבידוד ממוצאי שבת בשל הופעת "תסמיני קורונה". נמסר, כי המבקש ממתין כעת לבדיקת קורונה. נטען, כי אשתו של המבקש ניסתה ליצור קשר עם בית המשפט אך הדיון כבר התקיים. כן נתבקשה העברת מקום הדיון לבאר-שבע. נטען, כי המבקש הוא נכה המתקשה בהתניידות. נטען, כי זו

עמוד 1

הסיבה לכניסה במכונית לחוף. נטען, כי "לתובעת מן הסתם פרקליטים גם בבאר שבע". צורפו "אישור המחלה ותו נכה".

צורף לבקשה אישור מחלה לעבודה, ללא פירוט כלשהו, שהונפק ביום 8.11.20 (יום הדין) ולפיו המבקש אינו יכול לעבוד בין התאריכים 9.11.20-5.11.20.

צורף לבקשה צילום תג חניה לנכה מתאריך 21.7.20.

7. בהחלטה מיום 10.11.20 נקבע, כי בטרם יידרש בית המשפט לבקשה יצרף המבקש אסמכתא בדבר הוראת משרד הבריאות על חיובו בבידוד במועד הדין. הוער, כי האישור שצורף אינו מהווה תעודה רפואית קבילה להצדקת אי התייצבות לדין, כי האישור הוצא בדיעבד ואין בו פירוט של המניעה הרפואית. כן הוער, כי המבקש הודה לכאורה במיוחס לו במסגרת הבקשה, ואם קיים לדבריו היתר בדין עליו לבסס טענותיו במסגרת בקשה מתוקנת. נכתב, כי על פי ההלכה על המבקש לבסס כי יגרם לו עיוות דין כתוצאה מדחיית הבקשה בעניינו.

8. ביום 17.11.20 הוגשה בקשה מתוקנת.

המבקש כתב, כי אישור המחלה שצורף אינו כולל פירוט מחמת זכויות החולה ופרטיותו והוער (במלוא הכבוד לבית המשפט), כי בית המשפט אינו שונה ממעסיק לעניין זה. נמסר, כי המבקש שוחח עם רופאו בטלפון ביום חמישי (מסתמא, לאחר מועד הדין) וזאת לאחר שלא חש בטוב יום קודם לכן, ובעצת הרופא בשל התפתחות "הסימפטומים של הקורונה" נכנס לבידוד "במוצ"ש". ביום ראשון הרופא המליץ על ביצוע בדיקת קורונה. בסופו של דבר המבקש "הרגיש טוב" ביום שלישי ויצא על דעת עצמו מהבידוד. משכך, אין בידיו אישור משרד הבריאות בדבר בידוד.

המבקש מדגיש כי הוא כופר בכתב האישום. לדבריו, כניסתו לחוף הים נעשית בהיתר החוק המחריג נכים בעלי תו חניה לרכב. נטען, כי המקום הקבוע אליו נכנס מזה חמש שנים מאז הפך נכה וקיבל תו נכה איננו שמורת טבע. נטען, כי פקחי הרשות מזמינים "בכל פעם" שוטרים על מנת לפנותו "ולא עלה בידם לשכנע את השוטרים לבצע זאת". נטען, כי שמורת הטבע נמצאת "מצידה השני של הגדר", וזאת בהתאם לשילוט במקום וכן למפות. נטען, כי הקירבה לקו המים נעשית בהיתר בהיותו נכה. נטען, כי פקחי הרשות "מייצרים בכוונה פרובוקציות" בידועם שהמבקש רוחץ רחוק "מסיבות צניעות", מצלמים ומפריעים להם. המבקש חוזר על בקשתו לשינוי מקום הדין.

לבקשה צורף צילום תו הנכה מיום 21.7.20 וכן אישור משרד התחבורה לתג חניה לנכה בתוקף מתאריך 21.7.20 ועד 30.6.21.

9. בהתאם להחלטת בית המשפט הוגשה תגובת המאשימה, בה מתבקש בית המשפט לדחות את הבקשה, מהנימוקים שלהלן:

תג הנכה שצורף לבקשה מתאריך 21.7.20 אינו רלוונטי למועד ביצוע העבירה ביום 5.7.19.

טענת הנאשם כי הכניס את עצמו לבידוד באופן עצמאי, ואף הוציא את עצמו מבידוד באופן עצמאי אינה יכולה להצדיק היעדרות מדין בבית המשפט.

המבקש לא ביסס טענתו כי נגרם לו עיוות דין. המבקש לא פעל על פי החוק המחריג כניסת רכב נכה לצורך הנגשה, המחייב בין היתר יציאה מהחוף עם סיום ההורדה.

דין והכרעה:

10. לאחר שבחנתי את טענות המבקש, ובשים לב להוראות החוק ולהלכה הנוהגת, דין הבקשה להידחות:

11. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

12. לאחר בחינת הדברים, לא מצאתי כי בוססה סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדיון.

כאמור, אין מחלוקת כי המבקש זומן כדין לדיון ואין בפני טענה אחרת.

אין די בתיעוד שהומצא על מנת להצדיק היעדרות מן הדיון. כמפורט לעיל, מדובר בתעודת מחלה לעובד (שעל פי הדין אינה קבילה לצורך דיון משפטי), שהונפקה בדיעבד, ושתחילתה ביום ה' 5.11.20 כאשר הדיון אליו זומן המבקש נקבע ליום א' 8.11.20.

תעודת המחלה אינה מפורטת ואין בה לתמוך עובדתית בטענות בנוגע לקיום והחרפה של תסמיני קורונה. המבקש רשאי כמובן שלא לחשוף את פרטיותו בתחום הרפואה בפני בית המשפט, אך משמגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן כדין, הנטל, בכל הכבוד, מוטל על מבקש הסעד.

זאת ועוד, בין הנטען בבקשה המקורית כי המבקש מצוי בבידוד וממתין לבדיקת קורונה ובין הנטען בבקשה השניה, כי הכניס עצמו עצמאית לבידוד ואף הוציא עצמו עצמאית לבידוד קיים פער שאינו מניח את הדעת כלל.

אשר על כן, המבקש לא עמד בנטל המוטל עליו להראות כי נעדר מן הדיון, ללא הגשת בקשה מוקדמת, מסיבה מוצדקת.

13. לאחר בחינת הטענות לא מצאתי, כי המבקש עמד בנטל המוטל עליו להראות, כי נגרם לו

עיוות דין בפסק הדין לגופו. בעניין זה כבר נפסק:

"בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא [רע"פ 9142/01], ע"ח], על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך יעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין. בית המשפט מוסמך גם לבקש את תגובת המדינה לבקשה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות וחריגות אף יזמן את הצדדים לדיון בבקשה אם יראה לנכון...."

...לצערנו, מתקבל הרושם כי הפרקטיקה שנקבעה בעניין איטליא והטילה חובת פירוט ואימות על המבקש ביטול פסק הדין וחובה על בית המשפט לנמק את החלטתו, אינה מקוימת הלכה למעשה, ומן הראוי שבעניין זה יקפידו המעורבים בהליך ואף בתי המשפט,

לפעול לפי הכללים האמורים" [ע"פ 4808/08 מ"י נ' שרון מנחם, פסקה 8, ההדגשות הוספו, ע"ח].

אף נפסק, כי אין די בכפירה על מנת להעלות חשש לעיוות דין (והשוו גם: רע"פ 400-20 בלכר נ' מ"י (פורסם במאגרים, 2.4.20).

14. כמפורט לעיל, המבקש לא עמד גם לא בנטל הראשוני המוטל עליו בעניין זה.

ראשית, תג חניה לנכה ואישור משרד התחבורה שצורפו מאוחרים ליום האירוע. המבקש לא הראה, גם לא באופן ראשוני, כי נשא תג מתאים במועד האירוע - לא בתצהיר מתאים אף לא בצירוף אסמכתא רשמית. שנית, וגם בהנחה כי המבקש נשא תג חניה לנכה גם במועד האירוע, המבקש לא הראה, גם לא באופן ראשוני, כי עמד בתנאים המקימים את ההיתר החוקי לו הוא טוען.

15. צו איסור נהיגה ברכב בחוף הים (נגישות לנכים), תשנ"ו-1997 קובע:

הגדרות

1. "בצו זה -

"נכה" - מי שיש לו מחלה, ליקוי גופני או מוגבלות אחרת, המשפיעים באופן משמעותי על יכולתו להגיע לחוף הים, או לשירותי חוף הים;

...

...

2. (א) על אף האמור בסעיף 2 לחוק, רשאי אדם לנהוג ברכב בחוף הים כדי לאפשר לנכה להגיע לחוף או לצאת ממנו, ובלבד שהתקיימו כל אלה:

(1) הנהיגה בחוף הים איננה מהווה סכנה למתרחצים;

(2) הנהיגה איננה פוגעת בערכי נוף וטבע, ארכיאולוגיה, היסטוריה ושימור;

(3) אין בחוף הים דרכי גישה נאותות ובטוחות לתנועת הנכה ללא רכב, בין בכסא גלגלים ובין ובדרך אחרת".

המבקש לא הראה, גם לא בראשית ראיה, כי נכותו משפיעה "באופן משמעותי על יכולתו להגיע לחוף הים או לשירותי חוף הים". מלשון הצו ברור, כי הוא לא נועד להעניק היתר כניסה לחוף הים בכל מקרה של נכות.

המבקש לא סתר כלל (לא בראיה ולא בתצהיר) את המסמכים בהם עיינתי וסומנו על ידי בתיק החקירה, כי הדו"ח נמסר למבקש בעת ששהה בתוך תחומי שמורת הטבע חולות ניצנים. משכך, לא זו בלבד שלא הראה כי קיים את אמור בסעיף 2(א)(2) לצו, אלא שלא נסתרה התשתית הראייתית שהוצגה במעמד הדיון, כי מעשי המבקש פגעו בפועל בערכי נוף וטבע.

המבקש לא טען, ממילא לא ביסס בתצהיר או בראיה אחרת, אין בחוף הים דרכי גישה חלופיות, מלבד כניסה במכונית וחניה על קו החוף.

הדין מתיר כניסה ויציאה לקו החוף בלבד, על מנת לאפשר לנכה להגיע לחוף או לצאת ממנו. הדין אינו מתיר כלל חנייה או שהייה על קו החוף, כפי שעולה בבירור מהתמונות שהוצגו במעמד הדיון וסומנו על ידי בית המשפט בתוך התיק.

עוד יוזכר לעניין זה, כי מקום מגורי המבקש בבאר-שבע. מספר חופי רחצה מוכרזים, לרבות חופים "מוגנים" רשמיים מצויים לאורך החוף שבין קו רחב באר-שבע לקו רחב שמורת חולות ניצנים. המבקש לא עמד כלל בנטל המוטל עליו להראות, כי מעשיו, איפוא, עומדים בתנאי הדיון.

16. נוכח כל האמור לעיל, אין מנוס מהמסקנה, כי המבקש לא עמד כלל בנטל המוטל עליו להראות, כי בפסק הדין שניתן בהיעדרו נגרם לו עיוות דין.

17. אדגיש ואציין, כי לו עמדה בפני בית המשפט ראיות, ולו ראשוניות, לכך שיש בידי המבקש להעמיד הגנה בתיק לגופו של עניין ועל כן נגרם לו עיוות דין בהרשעתו שלא בפניו, בית המשפט היה נוטה לקבל את הבקשה ולאפשר הבאת ראיות.

אמנם, נמצא כי לא היתה הצדקה לאי-התייבשות המבקש לדיון, אך לא היה בכך כדי למנוע קיום משפט מחדש, אם נמצא כי קיימת הצדקה עניינית לכך. המחוקק נתן כלי בידי בית המשפט בסעיף 130(ט) לחוק סדר הדין הפלילי, לשפות את הציבור בגין השחתת הזמן השיפוטי ומשאבי הציבור הנוספים (לרבות של המאשימה) במקרה שכזה ולהטיל הוצאות על המבקש, בד בבד עם קביעת הדיון מחדש.

כאמור, במקרה זה לא מצאתי כי נגרם עיוות דין למבקש ולכן אין צורך להידרש לשאלת הטלת הוצאות המשפט.

סוף דבר

18. נוכח כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית.

לפנים משורת הדין לא אחייב את הנאשם בהוצאות הבקשה.

משנדחתה הבקשה לגופה, אין צורך בניתוב הבקשה להעברת מקום הדיון להחלטת הנשיא.

19. המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' שבט תשפ"א, 17 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

